

“ԱՐԵՎԵԼԻ”
ՏԵՐ ԵՒ ՏՆՕՐԵՆ
ԳԱՐԵԳՐԻՆ ՊՅՈՅԱՅԵԱՆ
Ե. ՊՈԼԻՍ, ՂԱՆԱԲԵՐԻՍ

ԲԱՅԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅԱՆՆԵՐԸ	
Ե. Պոլիսի համար տարեկան	60 Դ.Օ.
Պ. Ղանաբերիսի համար տարեկան	45
Պ. Ղանաբերիսի համար տարեկան	108
Պ. Ղանաբերիսի համար տարեկան	60
Գ. Պոլիսի համար տարեկան	85 ԺԵ.
Պ. Ղանաբերիսի համար տարեկան	90
Գ. Պոլիսի համար տարեկան	90

Արեւիկ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳՍՅԻՆ

10 PARAS

ARREVEK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

“ԱՄԱՆԿ ԲԻՍՏԱՆ ԿՐԱՆԱՅ”

Երբ կենը, թշուառութեան ակօսները ճակատի վրայ, ցաւին խորութիւնը չըթնեալ ծայրը և հին տարիներու ձիւնը թնձուկ մաղերուն մէջ, կը հաւաքէր, ու անոր կողմէն որ մարմարէ կախարչի մը պէս, կը հնչէր անոր գերեզման-սիրտը, կը խորամարտ մէջն հաւաքէր ինքն։

Արեւունքները ալ հասած էին, որովհետեւ շատ լայնած էր. յետին չիթ մը միայն դեռ կը չորար աշտերուն ծայրը ու չէր կարող ըրեքեքն վար սահել, կը պահ- ութեքեր թարթիչներուն տակ՝ վերստին եւ րեւալու համար։

Իր աչքերը, որոնք անընդունօթեան կարծած էին, անանկ նայումած էր կը ձգէին վրայ, որմէ չյուզուէր, շարունակ ու անոր մոլթ հոգիին բոլոր տառապանքն հետ չհաղորդակցել կարելի չէր։

Երեկ, Պատրիարքարան հանգիւյզեցալ անոր, հո՛ւ ուր դժբախտ հոգիները միայն կ'երթնէին, հո՛ւ ուր Աստուծոյ գթութիւնը հայցելէն յոգնած ազգի մը հեծեմանը կ'արձագանգէին միայն։

Հինացած թիկնաթուղթով կաշաւոր- ուած անեանքի մը մէջ լսելի մը վրայ հասած էր ան Քահանայ մը ու հայկա- թուիկ վարդապետ մը նստած էին անոր երկու կողմը. անոնք համար նստած էին, չէին կրնար միմիկարակալ խօսք մը ընել, զիտարածով որ այս վիշտի անընդունօթիւնը միմիկարակալ տկար ճառագայթով մը լե- ցնելու կարելի չէր։

«Այո», արեւելի, բոլորն ալ այդքան, կ'ըսէր ան, իր հաւաքները զգալով, տունս տեղս մօտիկ ըլլին, անոնց կրակը միտքս չայրեց սակայն։ Անօթի ու մարկ մնացել, սակայն չըթնէր արտուածիլ բա- ռով մը չըշառնացան։ Անօթին ու բոլոր աղջականներն յոյսոտեցին, սակայն անոնց ամբողջին մանր դեռ ամբողջովին չիջողց հոգիս որ վիշտի անընդունօթիւնը երթած է ալ։ Այո, ո՛ր մէկը, որովհետեւ կը մտա- ձէի թէ, դեռ երեք տղաք որդ չէին ու անոնց կենդանութիւնը պիտի մոռնէր միւս բոլորին կորուստը։ Արեւունքը սրբե- ցի, քաջի Բրիտանի պատկերին առջեւ ինկալ, մո՛ւ ու խոսնիկ պատեցի, ուխտեցի որ զոյգ զուգանքներ ընծա՛ անոր, պա- ռատեցալ իրեն, որ այս բոլորին փոխարէն զոնէ իմ զաւակներուս կենանքը պարգեւէ ինձ, քայց ինչ կ'ուզէք որ ըլլայ։

«Ան առտու մըն ալ, զաւակներուս եւ րեքն ալ բանտ տարին, սուտ վկանի արձանանած էին զանոնք. ըսին թէ եր- կու օրէն պիտի արձակուին. երբորք օրը անոնց տուն գալուն կը պատկեր, ուշացան, փողոց ելայ... Հեռուէն կ'ախաղանքի նշարեցի, ամբողջ խառնուած էր անոնց շուրջ, մարդեր կը կայէին. մօտեցայ... երեք զաւակներուս զիտարած օգին մէջ կը տատանէին իրենց ճեղքալորին մարմինն ջով... կը տեսնէ՞ք թէ Բրիտանոս ինչ ըրաւ ինձի. ասանկ Բրիտանոս կ'ըլլայ»։

Ալ չէրցաւ շարունակել իր ցաւի պատմութիւնը. հաւաքներ նորէն խեղճե- ցին իր ծայրը. հեկեկաց, քայց չհացաւ։

Քահանան կ'ըսէր. «Մայրիկ, մեզք է, անանկ մը ըսեր, զու տղաքդ այդ մահով արքայութեան արժանացան»։

Երբ կենը իր գլուխը շարժեց յուսա- հատօրէն. եթէ իր վիշտը զինքը խելայե- րած չըլլար, թերեւս պիտի ըլնէր. «Ե՛րեւ- պէս գիտնամ որ զաւակներուս մահուն պատճառ եղողները դժօխք պիտի երթան»։

Ան բաւ մը չարտասանեց, ցաւին ու զգումներէն ըրածը չէր գիտեր, ծունկերը կը ձեռնը յիմարի մը պէս, կը գալարուէր և մերթ ընդ մերթ սա երեք բառերը միայն կը լսէի։

«Ասանկ Բրիտանոս կ'ըլլայ»։

Ո՞րով։

ԳԱՆԱՌԻ ԿԵԱՆՔԸ

Ա.Յ. ԳԱՐԵԳՐԻՆ, 20 յուլիս

Աֆիոնի վաճառականութեան եղանակն է այժմ, տեղացիին համար գործունէութեան ամենէն բնորոշ ժամանակը թե- րեւս Ամբողջ զաղաքը ամբողջ գործով զբաղած է այս պահուս, չուկան կիան- թառ ռեզուցներին մը կը տրէր, ամէն կողմ ամբողջ տեսնուող և խոսակցու- թիւն կայ։ Բայց արդիւնքը համեմատա- կան չէ այն տեսնուող գործունէութեան։

Գարահիսար այս տարի անտեսական ար- քիւնաւոր շրջան մը չի բոլորէր, քանի որ չի կարող գիւղերու հողային արտադրու- թիւնները անգնահատելի արդիւնք մը ունեցած են։

Տեղւոյս հողագործութիւնը թուրք տարրին ձեռքն է. Հայերը քանիցս փո- ձեր ըրեր են հողագործութիւն ընելու, բայց մրցակից ազգերու կողմէ ի գործ դրուած յայտնի և անյայտ արգելքներ ըն- կըրկեցուցած են այս խելահեղ. այս պատ- ճառաւ հայ ժողովուրդը պարտաւորուող է տարբեր միջոցի գիտել՝ իր ապրուստը հայրաթիւնու համար։ Հայերը գործընդ- կալուած են մօտաւոր ու հեռաւոր շատ մը գիւղերու հետ. անոնք գիւղացիներու հետ ընկերակցութեամբ երկրագործութիւն կ'ընեն, անոնք ալ իրենց ծանօթ կարգ- մը գիւղացիներու հազուադէպ, ուստիս ի. ալ դրամական բոլոր պէտքերը կը հո- զան, հունձքի տեսէ. քանիցս անոնք պայմա- նաւ։ Հեռաւորաբար տեղացիք անընդհատ գիւղ կ'երթնան, այս եղանակին իրենց պահանջները գանձելու և առուուողը ընելու համար։

Այս օրերս Շուշուս Գասապարէ քաղաքը երկարող ճամբուն վրայ խփու- ղէպք մը պատահեցաւ, զոր պիտի նկա- րագրեմ ստորեւ, քանի որ այս օրինակ պարագաներ մեծապէս կը վնասեն տեղւոյ մը վաճառականութեան գործին։

Թուլիս 16ի գիւղերը թովմաս փիլիպ- պոսեան անուն անձ մը ամբողջ բեռնած կտուրով քաղաք կը վերադառնար։ Ժամը 1ի ամեններ էր երբոր ճամբուն վրայ իրեն կը հանդիպէ ձիաւոր մը, ամբողջ խառնուած նայուածք մը նետելով կտա- ղին ամէն կողմէ կը հեռանայ, կ'երթայ. կէս ժամ յետոյ նոյն ձիաւորը իրեն հետ երկու ձիաւոր անձեր ալ տեսած կը վե- րադառնայ։ Անոնք կայծակի արագութե- թեամբ կը հասնին ու կտուրը պայտելով կը սկսին անվերջ հրացանաձուլութիւն մը. թովմաս սոյն անակնկալէն բոլորովին շփոթած՝ ոտք ելլել կը փորձէ եղիւր- թեան շարժառիթը իմանալու համար, բայց յանկարծ վերադառնալով գլխովայր կտուրէն տակ կ'իջնայ։

Ոճագործները՝ աֆիոնները անմիջա- պէս իրենց պայտելակն մէջ լցնելով վերջ, կ'որոշեն մօրթիկ խեղճ ձալը, քայց ա- նկալ իր կենանքին ինչպիսիւ համար խիտ պողպատազին և ողորդ խնդրանքներ կ'ընեն, երբեք ընելով միանգամայն որ այս դէպքը չպիտի իմացնէ կտուրակա- թեան։ Առաջակները այդ ժողովուն կենանքը ինչպիսիւ համար, թէ ուրիշ ճամբորդներ վրայ հասնելու երկուցնէ, ինքը գիտեր, կը թողուն կ'երթան զանի, ինքը մարդը լեռան այդ խորունկ ամպութեան մէջ ցաւի աննկարագրելի նպաստելով կը զա- լարէ. չկար բարեացակամ ձեռք մը զինքը վերցնող... Յուզուող զին մը անցնելէ վերջ զուարթ ձիք մը կ'ընէ վերջապէս և կտուրը նստելով քաղաք կը հասնի։

Վերադառնալով անմիջապէս իմաց կուտայ կտուրակութեան, որ մէկ քանի օրուան մէջ կը յաջողի աւազակներէն երկուքը ձեռքաւորել, իսկ երրորդը չէ գտնուած դեռ։ Հարցաւորելով դատաւորը հրացանի փամփուշտներէն ծակ ծակ եղող կտուրը տեսնելով, խիտ կը զարմանայ այս վայ- րագութեան վրայ։ Թովմաս վերջերս նո- ղէն զինուած ըլլած է կտուրակութեան, ինքըրեղով որ իր ապրանքը վերադարձուի իրեն և տեղագործ-աւազակներուն պատ- չած պատիժը տրուի։ Տեղւոյս երեւելիներն ալ այս մտօք զինուորներ ըրած են պատ- կանալ վարչութեան, խնդրելով միայն գասայն միջոցներ ձեռք առնուին ա- մէն ոք աղաւտ կարենալ երթնելու համար։

Կը յուսանք թէ տեղական կտուրակ- րութիւնը աղաւու և զօրեղ միջոցներ ձեռք պիտի առնէ քաղաքին շրջակայներուն ա- պահովութիւնը կանոնաւորելու համար։

ԿԱՐԱՊԵՏ ԿԱՐԱՊԵՏ

«ԳԱՆՈՒՆ» անուն օրաթիթ մը սկսած է հրատարակուիլ իգմիկի մէջ, խմբագրապետութեամբ Պ. Սուրբէյ Պա- թեանի։ Գաղթի մասին թիւը ստա- ցած ենք, որ բաւական ինտանալ բովան- ղակութիւն իրագործման միջոց, Յաղորդութիւն կը մտնէր մեր նոր պատմականին։

ՏԻԳՐԻՍԻ ԱՓԵՐԻՆ

Օսմ. Ազգ. Տօնը. — Հ. Յ. Գ. յարաբե- րութիւններ՝ Իրքիւնայի հետ. — Ազա- րաբեկա՝ ազատութեան ցանկալից յիշատակի. — Պարիսի ֆանաւայի մը վախճանումը. — Ուսուցչական միւն- իթին. — Արհեստագործութիւնը միւնիթին. — Վաճառականներու բիւլլէյի մը պիտի. — Խուժանակային մը կարծիք՝ Սահ- մանագործութեան մասին. — Կամեցի պիտի մը՝ Գիլիկիոյ հանգիպ։

Տիգրանակեան, 23 յուլիս

Թուլիս 10ի Օսմ. Ազգային Տօնը ար- տաստիւր կերպով շնորհ անցաւ։ Սովորու- թիւն շուշիմ պալատի նկարագրականնե- րով՝ մանրամասնութեան մէջ մանկու, որմէ օրէն է շահականութիւն շուշիւն։ Նախորդելու ծանուցած իմ թէ մերայինք ալ կը պատրաստուէին մասնակցելու։ Այսօրն ալ աւելցնեմ, այս անգամ, որ մերայինք մասնակցութիւնը շա՛տ կարեւոր տեղ մը գրուեց, «Շուշի-պալատի մասին», ընդէ. «արտաստիւր շնորհութեան» մէջ։ Սահմանագործութեան հոգակումն ի վեր, ամբողջ տարի մը, յաջորդաբար, ծափա- հարկէ, եղբայրաբար ողջագործուելէ, լսանքավառուելէ, հիւսիսականութիւն, վե- րադառնալով, կրկին յուսաւոր ըլլալէ, շարունակ հարցաւորութեան և վերջապէս շնորհութիւն ետքը, տակաւին աղջակայն ընդհանուր տուգին մէջ թաղուած, հայ համայնքը ահաւաճիլ տօնեց Սահմանա- գործութեան այս երջանիկ տարեկանին ալ։ Հայուն յատկանշիներն եղող՝ վեհանձնա- կան շարժումն մըն ալ ահա, որ առ- նուազ արտաստիւր է, ներկայ պարագա- ներուն մէջ։ Մայիսին որ միջոցն եղող տարեկանին՝ տեսականին լծորդուած ըլլալ գործունակման ալ, վերջապէս։

Հ. Յ. Գ. Սովորուած մասնակցութե- լու սիրալիր յարաբերութիւններ կը մշակէ իրքիւնայի տեղական ձեռքի հետ։ Կրեւելի մեծ միջոցներ և Օսմ. Ազգային Տօնը՝ առաջին տարիներն եղան Դաշնակ- ցութեան հաւատարմութիւնը, ինչպիսի տեղեկութիւն համարաւորութեան։ Հարկ կայ ըսելու, թէ այս է ամենէն արամբարա- կան մէջտեղ։

Յուլիս 12ի կիրակին, Ս. Կիր. Մայր-եկեղեցիին մէջ տեղի ունեցաւ հան- ը Ուսումն. Ընկ. նախաձեռնութեամբ հա- ղեքտ սգահանդէս մը ի յիշատակ աղա- տութեան նահատակներուն։ Ծառեր խոս- ղեցան ու մեղանուլ երգեր հրազեցան, դաշնակցութիւնը միասին։ Յուսուելից բարե- չըրուած մը սկսած է նշամարիլ տեղւոյս հայ ընդհանրութեան մէջ. իրենց ծանակի արդիւնքը կը զգալուին կրկնապիտան քաղաքներն են, որոնք կը շարունակ- ուն անվերջ փողոցներէ անցնելու մի- ջոցին, կամ պարիսպներէն գլուս, մարդ- հանգիստը կը լսէ արտի մօտիկ երգեր, ո- րոնք ալ լսուած սկսած են յաջորդել եր- րանի կոշտ պոռնուքներուն։ Առաջին քայլ մը, գէթ։

Յուլիս 17ին, ուրբաթ օր, վախ- ճանեցաւ տեղւոյս քահանայներէն՝ Տ. Յովնանէն քին. Տեղւոնեան, և յուրա- կաւորութիւնը կատարուեցաւ նոյն օրը։ Պարիսպը քահանայ մըն էր, տարրական մասնագրականի տէր, հեղափոխող և հան- դարար։ Տեղւոյս քահանայական խումբին «Տեղւոնեան» էր, հաղիք քանի մը ամբողջ ի վեր ձեռնադրուած, 50-55 տարեկան, որ սակայն ամենէն առաջ վախճանելով՝ կը թողու բազմադարձ ընտանիք մը՝ կա- ռաւ վիճակի մէջ։ Այս առթիւ, յիշեմ թէ, երկար տարիներէ ի վեր մասնաւոր ուշադրութեան գրաւած է տեղւոյս քա- հանայական զանին անաղմուկ կարգի- կարգութիւնը։ Բնաւ չկան իրենց մէջ, ծուլներու յախշտակութեան են. կրկն- ներ, շատ տոբորական ուրիշ տեղեր։ Ահա՛ տարակալ պատուաբեր պարագայ մը։

Իրենց «Ուսուցչական Միութիւն»ն ալ ունեցան Ս. Կիր. Մայր-վարժարան- ները։ Ուրախակիթ պարագայ մըն է սա, և իրովին համարիտ եմ սկզբունքին. — Պատկանութիւն փոխադարձ շահերու, նիւթական և բարոյական, և միւնիթին հետին՝ պաշտպանութիւնը զարգացական շա- հերու։ Նպատակին իրագործման միջոց, ի հարկին, գործադրու։ Կը փրկենք յու- սալ թէ մեր այս Ուսուցչական անդրու- նիկ Միութիւնը միշտ պիտի մնայ իր

միջոցներէ բարձրութեան վրայ՝ անդո- ղողը. որով իրապէս օգտակար անհրա- ժեշտութիւն մը լրացուած կ'ըլլայ, ա- ռանց երեւի օտարագործելու անձնակա- րաւման Գիւսուկներէ. Սոյն Միութե- թիւնը զօրաւոր աղաւթ մը կրնայ դառ- նալ նաեւ «ուսուցչական համարակա- թեան», որ իր կարգին, գերազանցօրէն կարեւոր է ո՛ր և է վարժարանի բարգա- լաճման համար։

* Նոյնքան ծափահարելի պարագա մըն է նորակալով «Արհեստագործութեան Միութեան» շահականութեամբ Հ. Յ. Գ. ի. Վիթիկարի գրամագլուխներու կրկնած անխիղճ մեծահարուստներու ձեռքէն տակ շահագործող արհեստագործ-գործաւորնե- րու հարցը՝ մեր ընկերային հիւսաւորք ու կարեւորագոյն հարցերէն մէկն է, որ կա- տարեալ վերջ մը դարձած է՝ արդիւնա- բերող, աշխատանք համայնքի կարծիքն իսկ վրայ։ Ընդգծեցուցէ բան է տեսնել մեղաւ անկրկններու մէջ, օրն ի օրն արհեստ-գործի թափող աշխատաւորներու անաղիք բազմութիւնը, հիւժած և անա- րին, զի՛ այդ շարքար աշխատութեամբ իսկ՝ սոսկ պանիր-հացի՛ այն ալ կը ճառ- ուած՝ ապրուստ մը հալելու կրնայ քանի, իր և իրեններուն համար, մինչ այդ մի- եւնոյն ձիգործուն մեծագոյն արդիւնքը կը ծառայէ զինքը շահագործող անխիղճ «ուղիւնար»ն անգործ դանդաղութիւնը պարագայներու յաւելում։

Այո՛, բոլոր ուժով կուռելու է այս անհրաժեշտ շահագործումին դէմ։ Եւ ես պիտի փափակեմ որ սոյն Միութեան ըն- րադրին մէջ իր կարեւոր տեղին ունենա- ր նաեւ (արհեստական նորագոյն մեթոտե- րու և գործիքներու կիրառումը), ար- հեստագործներու մտաւորական զարգաց- ման հետ, օր ըստ օրէ։ «Բիշ ժամանակի մէջ, զի՛ աշխատութեամբ, շատ ար- տագործի»։ Այս գերազանց նշանաբանը հասկնելու է արհեստագործին։ Ալ բա- ւական է, օրինակի համար, որ մեր խեղ- ճուկ շուշիկները ժամանակաւ ըլլա- րան, ըթնան, անդրձիւնեղեղեան կկոցին անտեսանքով սպասարկութիւնով, մինչ ատոր աւելի զիւրաւար և արդիւնաւորը հնարուած է։ Նոր գործիքներ, նոր կա- րելիութիւններ. անոնցով՝ շատ աւելի ուժեղ եւ անընկճելի կը դառնայ Միութե- թեան պայքարն ընդդէմ հիւսաւորք շա- հագործութեան։

* Ինչպէս Միութիւնները, բիւլլե- ներն ալ իրարու յաջորդեցին ցարդ, ամէն կողմ, մինչեւ... անկար բիւլլէյն իսկ։ Միջոցաւ վաճառականներն ատանկ բան մը յունեցան, գէթ տեղւոյս մէջ, ինչ որ անհրաժեշտ իսկ էր։ Պէտք է գիտնալ որ զաւառներու գէթ մեծամասնութեան մէջ, գոյութիւն չունի «գլխալան» վաճառա- կանութիւնը, իր ջղուտ հնարաւորու- թիւններով։ Ինչ կողմ աւելնով մանրակա- ճառներու, Նպարավաճառներու բազմու- թիւնը, որ գիւղերուան ընդը կը փակնէ իր ապակիները միտքը պահելու համար միայն, անդին մեծահարուստ վաճառա- կանութիւնն ալ խիտ քիչ կը տարբերի ասկից. երեւակայեցէ՛ք որ հաղարարու- ոսկի գրամագլուխներով գործող մեծա- մեծ վաճառատներներն օրուր գործաւ- նութիւններն ու հաշիւները կ'ամփոփ- ուն յաւել Թուրքականին... «Ջորա- զարդագործութեան» մէջ միայն։ Ստաի վրայ կը համարեն կրկնապար ըրու- նողները։ Ալ ո՛ր կը մնան գիտա- կան առեւտրական ձեռնարկները։ Վա- ճառականներու քրկալ մը, Տիգրանակ- րութիւնը լուրի ու շատ մը տեղեր ալ, իր սեղանին վրայ այս և այսպիսի կարեւոր խնդիրներ ունենալէ զատ, ձեռք պիտի առնէր «անաղմուկ մրցում»ի պարագան ընդհանրապէս և «աղակրկութեան» հիմ- նալէն անարամբար ու վնասակար դրու- թեան մասնաւորապէս, որ ցեցն է զաւառի տուրքը. կրեւելի, ցեցը՝ ժամանակի, ուղղամտութեան և հետեւաբար յաջողու- թեան ու բարգաւաճման։ Որ և է առեւ- ճառի տեսն, վաճառող ու յաճախող ծուրարիտ մրցումի մըն է որ կ'ըլլին, ի զուր, յաճախ ժամեղով. խորանակու- թեան, դարձուածներու, անուղիղ հնարք- ներու մրցումը՝ երկու կողմէն ալ, և հե- տեւաբար՝ տուժում երկու կողմին համար ալ, մինչ կը կարծեն շահիլ։ Ո՛րքան ա- լելի ընական և արագ ընթացք մը պիտի առնէր մեր վաճառականութիւնը, եթէ

մէկ կողմ զննելով սա անպարկուծեան խաղաղական դրութիւնը, ինչպէս եղած է զարգացեալ միջավայրերու մէջ, ամէն ապրանք իր օրուան «վերջնական» գնովը ներկայանար յաճախորդին. գնողը պիտի գնէր անխիղճ և առանց ժամանակ կոր- սրնցնելու, ու վաճառողն ալ առանց յոգնութեան, հանդարտ մտքով, սակար- կութեան համար վաճառելով ժամանակը յատկացնելով գիտական վաճառականու- թեան հետեւելու անհրաժեշտութեան։

* «Աղաւաթիւնը լաւ չէ՛, լաւ չէ՛», կ'ըսէր անգլիացի արհեստագործական թուրք պարտիզան մը, որ զիս կը հե- տաքրքրէր, իր օրուան մեղքի իր վա- սակարգին, և որուն ներքինը զննել ու- ղեցի։ «Աղաւաթիւնն երեսէն առաջ կու- զայ ամէն բան, իրարու աղիկ փակցը- նել, ևն»։ Կ'ըսէր. Ու մինչ մէկ կողմէն կը ջանային իրեն հաւելցնել թէ բերու- թիւնը իր կարծածին ճիշդ հակառակ է, միւս կողմէ լուրջի կը վերջիլ յաւիտե- նական շահագործումը ուսմիկ բարոյակա- նին ու հաւատքին...։

* Կանացի ծայր մը կը կեցնէ զիս մեղմօրէն, երբ վերջերս, առտուն ժա- մաւ մը, կ'անցնէ Ս. Կիր. մայր եկեղեցիի գաւիթէն։ Հրապարակին կամարներէն մե- կուն տակ, կը տեսնեմ Յ ճամբորդ, ցնցը- տիներով ծ

Ու երբոր Յստալի մէջ կարգացել այս
տալապար գաղափարին իրականացումը,
մոխէն կարմիրեցայ՝ ի դմաց պոլսեց
Պոլսեցիականին։ Աւստի ահի որ կամ
ի տեր զաւստացնէր որ իրենց ամէնա-
զ միջոցներով՝ զիշ շատ կ'իրականա-
նէին ինչ որ պայտանք իր ամէնայան
ջոցներով տակաւին կը գանդաղի երե-
նա բերին։ Առէր ձեցի զբաղանցու-
տան անաւորակելի է մ. ջախջախիշ փառ-
նա աշ։ Ուստի իմ մեղ՝ Պոլսեցիներու
տալապար շատ մեծ պարկուրելուն է, անա-

